

Een bijzonder lid van Vrouwenbelangen over de band met de vereniging

Ik heb altijd sympathie gehad voor de vereniging waarvan de legendarische Aletta Jacobs de tweede voorzitter is geweest. En voor de vrouwen die zich, nadat het vrouwenkiesrecht was verworven, zijn blijven inzetten voor vrouwenrechten. Bij WOUW miste ik vaak het directe optreden naar de politiek. WOUW-Vlechtwerk, de naam zegt het al, droeg een sterk stempel van de jaren zeventig waarin bewustwording en groepsgevoel minstens zo belangrijk waren als politieke actie.

Vooral na mijn schooltijd werd ik mij bewust van de ongelijke behandeling. Toen ik in 1948 ging studeren en solliciteerde naar een studiebeurs, kreeg ik te horen "als een jongen solliciteert, krijgt hij die beurs." In 1969, na een jarenlang verblijf in het buitenland, ben ik lid geworden van MVM (Man Vrouw Maatschappij), na het lezen van Joke Smit's beroemde artikel in *De Gids* 'Het Onbehagen van de Vrouw'. In 1982 werd ik lid van WOUW-Vlechtwerk. Oprichter Anke Westerveld vroeg mij te helpen bij het oprichten van een werkgroep Buitenland. Dat was nodig omdat er vrijwel nooit vrouwen aanwezig waren bij belangrijke internationale bijeenkomsten. De opzet was ons te beperken tot Europa. We kregen contact met Engelse vrouwen die bezig waren met de oprichting van het Older Women's Network, Europe. Sindsdien werken we nauw samen met OWN-E. Ons werk breidde zich verder uit toen de AARP, de grootste Amerikaanse bond van gepensioneerden, ons geld aanbood om deel te nemen aan de voorbereidingen van de VN Vrouwen Conferentie in Beijing (1995). Het was niet de eerste keer dat ik een grote internationale vrouwenbijeenkomst bijwoonde. Tien jaar eerder was ik in Nairobi tijdens de VN Vrouwen Conferentie. De internationale oudere vrouwenbeweging was toen al in opkomst. Voor de WOUW buitenland-groep was ik later in New York, Wenen,

Berlijn en Genève nauw betrokken bij de conferenties in Amerika en Europa.

Mijn internationale activiteiten hebben veel te maken met mijn jarenlang verblijf in het buitenland, o.a. Genève waar ik werkte voor internationale instellingen. Ik kwam er achter dat de Europese Unie weinig rekening hield met de sociaal-economische positie van de burgers en al helemaal niet van oudere vrouwen. Weer terug in Nederland schrok ik van de achterstand van vrouwen zelfs in vergelijking met het conservatieve Zwitserland. Als docente Engels en Frans heb ik in Amsterdam gewerkt aan de Joke Smit Scholen Gemeenschap voor Volwassenen. De laatste vijf jaar ook als schooldecaan.

Aan de overgang van WOUW Vlechtwerk naar Vrouwenbelangen heb ik met Elly Lubbers, Nicolette Bruil en Wil Merkies meegewerkt. Ik verwacht dat het politieke optreden van Vrouwenbelangen gunstig zal zijn voor oudere vrouwen. Met haar deskundigheid en know-how kan WOUW op haar beurt weer een goede inbreng hebben. Het idee van een werkgroep WOUW 50+ binnen de vereniging juich ik toe. Maar ik weet ook hoe moeilijk het is om een landelijke werkgroep samen te stellen en te activeren.

Bij de opheffing van WOUW Vlechtwerk werd ik uitgenodigd om lid te worden van de Vrouwenbelangenwerkgroep Internationaal Werk. Daar heb ik ook de International Alliance of Women leren kennen. Ik heb grote bewondering voor het vaak zware en onzichtbare werk dat door de leden van de VIW wordt verzet. In deze werkgroep vertegenwoordig ik de Stichting Oudere Vrouwen Netwerk-NL. In OWN-NL zijn vrouwen actief uit verschillende organisaties die zich bezighouden met het beleid voor oudere vrouwen in Nederland en Europa.

Naam: Anita Harting

Lid sinds: 1997

tekst: Wil Merkies ♦ foto: Maureen Mulders